

Hvor mon disse Uhyrer af Malerkunsten er havnede?

Paa Fødselsstiftelsen havde jeg haabet og ventet foruden Fødsler at se nogen Gynækologi. Var der noget, der hørte til den Videnskab, var det godt gemt, thi aldrig blev der vist eller hentydet til noget i den Retning. Maaske var dette kun forbeholdt de fast ansatte Læger, de saakaldte kliniske Assistenten. Og dog var det dette, som jeg under hele min Kandidattjeneste havde haft mest Interesse for og ret naturligt følte vilde blive mit egentlige Virkefelt. Dog Stadfeldt, der hævdede sin Rang som Fødselshjælper, var i Modsætning til sin personlige Modstander og Konkurrent til Professora-tet en daarlig Gynækolog.

Da de seks Uger var gaaet paa Fødselsstiftelsen, var jeg altsaa færdig med den Uddannelse, jeg kunde gøre Fordring paa af Stat og Kommune. For at opnaa en speciel Uddannelse, maatte jeg søge til Privat-Hospitaler eller Klinikker.

Da det var Kvindesygdomme, jeg ønskede at uddanne mig i, var det Howitz, Foregangsmanden, jeg maatte se at lære noget af. Han var ubestridelig en Kapacitet, og han gik op i sin Gerning med en Kærlighed, Opofrelse og Lidenskab, der er uden Sidestykke.

I sin Tid søgte han Embedet som Overlæge ved Fødselsstiftelsen, men blev forbigaaet af Stadfeldt, der vist var ham underlegen i Begavelse.

Howitz, der ikke hørte til den forsagte Type af Mennesker, greb straks den i England begyndende nye Gren af Lægevidenskaben : Gynækologien som sin Specialitet, og ved egen Hjælp og sine private Midler startede han en Klinik og fik Indlæggelsesret paa en Afdeling af det gamle Frederiksberg Hospital, og nogle Stuer paa Diakonissestiftelsen blev ham overladt.

Paa det Tidspunkt, jeg gjorde hans Bekendtskab, stod han skønt ældre Mand endnu i sin fulde Blomstring. Desværre for mig var han en stærk Modstander af Kvindesagen, Kvindelæger og Kvinder.

Pebersvend som han var, havde han lagt sig en hel Del Bitterhed til mod det andet Køn, og med sit snerrende Vid og sit gode Hoved og livlige Tunge sparede han intet og ingen.

Det vilde have været heldigt for ham selv og det Eksempel, han gav andre yngre Læger ved sine Sarkasmer, om han ved at gifte sig tidlig var kommen ind i harmoniske Forhold, der kunde have mildnet hans Karakter. Men maaske havde han lidt Skuffelser, og først som gammel Mand fandt han den Hustru, som passede for ham.

Det var Professor Rudolph Berg og hans Hustru, der begge var hans Venner, der formaaede ham til at modtage mig som hospiterende Læge.

Guderne skal vide, at det var en tornestrøet Vej, jeg havde at vandre med ham hver Dag fra hans Klinik i Smallegade til Frederiksberg Hospital, Diakonissestiftelsen og tilbage til en anden privat Klinik paa Gammel Kongevej.

Saasnart han opererede, undersøgte og stillede en Diagnose (i hvilken sidste Retning han var uovertræffelig), var han den af Guderne benaadete Læge, stille, fattet, kun gaaende op i sin Opgave med fuld Ærlighed og sober Dømmekraft. Men var han færdig med sit Arbejde og paa Vandring til det næste Hospital eller Klinik, løb Munden over paa ham af Ondskabsfuldheder hele Vejen, mens vi vandrede (vi 3: hans Assistent Dr. Nielsen, William Jessen og jeg).

Naar vi mødte en af hans tidligere Patienter eller deres nærmeste Slægt, hilste han hjerteligt paa dem i Forbigaaende og gav dem et lille Bonmot med, hvilket de opfattede som en stor Venlighed, og naar de saa var udenfor Hørrevidde, raslede det ned over dem med nedsættende Bemærkninger. Det var Kvinder, det gik ud over - og over alle. Kun to har jeg ikke hørt ham omtale skan-

han overhørte ganske hendes Tale.

Trods alt var det ganske interessant at lære en Mand af Howitz' Type at kende. Efter at han en Tid lang havde forholdt sig neutral overfor mig, begyndte han at udøse sit bitre Sind, først i Omtale, senere i Tiltale, og da han af al Magt forhindrede min faste Ansættelse paa Frederiksberg Hospital, saa indsaa jeg, at nu var det Sund spærret, og jeg tog høflig Afsked med ham.-- Men jeg maa erkende, at jeg i hele min Studietid aldrig før var bleven bekæmpet med saa urene Vaaben.

Han præsenterede mig for besøgende Læger som Frøken Halv-Doktor, fandt i alle mulige Ting Udsættelser, endog i min meget enkle Klædedragt, og efterhaanden genlød der fra mine Venner og Bekendte Citater og Udtalelser, som det havde moret ham at udforme over mig.

Det var første Gang i mit Liv, jeg stod overfor en saa gennemført brutal Chikane.

Underligt nok blev det de tre Felter indenfor Lægevidenskaben, nemlig Kvindesygdomme, Fødselsvidenskaben og Børnesygdomme, hvor man sejgest gjorde Modstand. Disse 3 Felter, som vilde være de kvindelige Lægers naturlige Virkefelt, hvor de hørte hjemme. Var det mon ikke af Frygt for Kønurrence. Indenfor en saa human Videnskab eller Kunst kalder jeg denne passive Modstand

mindre nobel. Men Tiden vil nok give de kvindelige Læger Oprejsning.

Min Uddannelse som Gynækolog var ved Howitz' Modstand stoppet op for mig her i Landet, thi han alene udøvede den den Gang ene og ubeskaaren.

Som jeg var i Færd med at se mig om efter en Udvej, kom Rudolph Bergh, der naturligvis var godt à jour med Howitz' Fremgangsmaade lige overfor mig og tilbød mig en Kandidatplads paa sit Hospital, idet han argumenterede, at det var meget nødvendigt for mig, at jeg fik et nøje Kendskab til de venerologiske Sygdomme.

Howitz havde nær faaet et Tilfælde, da jeg fortalte ham om Berghs Tilbud, og at jeg om et Par Dage tiltraadte Pladsen. Hans ellers saa løbske Tunge stod stille, og han vendte brat Ryggen til og forlod mig og de andre Læger i en meningsløs Retning, som vi stod paa Gammel Kongevej.

Vestre Hospital eller - som det nu hedder - Rudolph Berghs Hospital var et Hospital for prostituerede Kvinder - baade de indskrevne og de, der hemmeligt tjente Prostitutionen. Nu da denne er ophævet i Danmark, er